

Зоря моя вечірняя зійди над горою
Поговорим тихесенько в неволі з тобою.
Розкажи як за горою сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка воду позичає,
Як широка яворина віти розпустила,
А над самою водою верба похилилась.
Аж по воді розістлала зеленії віти,
А на вітках гойдаються нехрещені діти.
Як у наш Дніпро из луга струмочок стікає,
Червоной козацькой кровью воду
розбавляє.
Треба було б подивиться, та й не
розмовляти,
Як тут бився Морозенко з ворогом
проклятим.
Як поранен Морозенко вид ворогів лютих,
Нема церви, нема хати де плачу не чути.
Ой Морозе-Морозенко ти славний козаче,
За тобою Морозенко вся Україна плаче.
Зоря моя, зоряненько, друже мий єдиний,
А хто знає, що діється в нас на Україні?
А я знаю, та й розкажу, поки в землю ляжу,
А ти завтра тихесенько Богові розкажеш.

My evening star, arise upon the hill,
We shall talk quietly in captivity together.
Tell me how, beyond the mountain the sun
does set, how from the Dneiper the rainbow
Barrows water.
How the wide black poplar has spread out it's
branches, and upon the very waters The
willow has bent down low;
Unto the waters it has sent down it's green
branches, and upon it's branches swing
unbaptised children.
How our Dneiper from the leach streams
forth, the red Kozak blood in water diluted.
We should have looked, and not have
conversed, when battled here Moroenko with
the cursed enemy.
When Moroenko was wounded by the feirce
enemy, there is no church, no home where
weeping was not heard.
Oh Moroe - Moroenko you glorious Kozak, for
you Moroenko all of Ukraine does weep.
My even star, dearest star, my only friend,
but who knows what is taking place, with us
here in Ukraine?
But I know, and will tell the story, before I lay
in the ground, and you tomorrow quietly tell
everything to God.